

ОФІЦЕР УКРАЇНИ

#11-12
(107-108) 2019

ЖУРНАЛ НАЦІОНАЛЬНОЇ АКАДЕМІЇ СУХОПУТНИХ ВІЙСЬК
ІМЕНІ ГЕТЬМАНА ПЕТРА САГАЙДАЧНОГО

ЗМІСТ

- 12 Унікальні можливості – унікальні результати
- 13 У перспективі – активна співпраця
- 14 «Головною мотивацією для діючих військовослужбовців так само, як і для цивільної молоді, є здобуття вищої освіти, необхідних знань та навичок для захисту рідної землі та українського народу»
- 18 «Мистецтво, що не є багатослівним»
- 21 На стажуванні у військах – курсанти-артилеристи
- 26 Тримаять марку кращого медичного підрозділу
- 30 Не лише себе показати...

4 Міністр оборони України
Андрій ЗАГОРОДНЮК:

«СТРАТЕГІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ МАЄ БУТИ КОМПЛЕКСНОЮ, ТОБТО ВОНА НЕ МАЄ СТОСУВАТИСЯ ТІЛЬКИ ВІЙСЬКОВОГО ЧИННИКА!»

6 «УКРАЇНА ЗАЛИШАЄТЬСЯ ВІДДАНОЮ ВПРОВАДЖЕННЮ ШИРОКОМАСШТАБНИХ РЕФОРМ ДЛЯ ДОСЯГНЕННЯ ЄВРОАТЛАНТИЧНИХ СТАНДАРТІВ»

Завершилися українсько-американські командно-штабні навчання «Регід Трайдент – 2019»

22

«ЕМІЛЬ ПШКУЛОВ – СПРАВЖНІЙ ГЕРОЙ!» – ОДНОЗНАЧНО СТВЕРДЖУЮТЬ ТОВАРИШІ ПО СЛУЖБІ

Майор, який у 2014 році не раз здобував для Української армії важливі дані і побував у полоні в осетинів, які приїхали «рятувати» Україну від фашистів“, зараз служить у районі Авдіївки.

ОФІЦЕР
УКРАЇНИ

Журнал Національної академії сухопутних військ
імені гетьмана Петра Сагайдачного

Честь. Україна. Відвага.

Aut vincere, aut mori.

Scientia vinces.

Docendo discimus

Редактор
Ігор МАХНО

Редакційна
колегія:
Павло ТКАЧУК
Артур ЛУНЬКОВ
Антон
МИРОНОВИЧ
Ігор
МОСЕЙЧЕНКО

Літературний
редактор
Наталія
ЩУК

Дизайн та
верстка:
Марія
МАРТИНОВА

Думка редакції не
завжди збігається
з думкою авторів.
Відповідальність
за достовірність
інформації несуть
автори.

Редакція залишає
за собою право
використовувати,
редагувати та
скорочувати
матеріали.

Листи, рукописи,
фотоматеріали не
рецензуються і не
повертаються.

При використанні
матеріалів
посилання
на журнал
обов'язкове.

Журнал
zareestrovano в
Міністерстві
юстиції України.
Свідоцтво
про державну
реєстрацію:
серія
КВ № 24011-
13851P
від
11.05.2019 року

Віддруковано
у друкарні
Національної
академії
сухопутних
військ
імені гетьмана
Петра
Сагайдачного

Обсяг -
4 друк. арк.
Замовлення
№ 70
від
27.09.2019р.
Наклад 500 прим.

Адреса редакції:
79012, м. Львів,
вул. Героїв
Майдану, 32

E-mail:
asvpress@gmail.com
Інтернет:
<http://www.asv.gov.ua>

Міністр оборони України Андрій ЗАГОРОДНЮК: «Військова освіта має бути найкращою освітою в країні!»

Верховна Рада України підтримала пропозицію Президента України Володимира Зеленського і призначила на посаду Міністра оборони України Андрія Загороднюка. За відповідне призначення 29 серпня 2019 року проголосували 314 депутатів.

«Я знаю, що багато вже зроблено. У нас є досвід. Це досвід і країн Східної Європи, як приклад, Балтії, яка буде нам допомагати у проведенні реформ, яка мала такі ж самі проблеми, і зараз їхня військова освіта на досить високому рівні. Ми будемо цей досвід переймати.

Наше завдання полягає у тому, щоб офіцери чітко знали всі концепції, поняття, якими зараз оперують країни НАТО. Вони мають вільно ними оперувати і усвідомлювати, навіщо це потрібно. Вони мають розуміти, що таке цивільний контроль і навіщо він потрібен, чому потрібен розподіл між формуванням і застосуванням ЗС, яким чином розподіляються повноваження, як здійснюється комунікація, навіщо перехід на J-структуру – тобто всі ці речі мають поєднуватися разом із освітою».

«Ми знаходимося у дуже конкурентному середовищі і маємо побудувати таку систему освіти, яка буде найкращою в країні. Якщо ми будемо перші і переконаємо, що ми можемо дати освіту за західними стандартами, якщо ми зможемо комунікувати з населенням – ми зможемо залучати кращих представників. І в той час, коли вони навчатимуться – нашим завданням буде переконати їх залишатися у ЗС і далі вже служити та будувати військову кар'єру. Коли ми це зробимо – ми наберемо найкращих і наші Збройні Сили будуть тільки сильнішими від цього».

(Із виступу Міністра оборони України Андрія Загороднюка перед слухачами Національного університету оборони України імені Івана Черняхівського з нагоди Дня знань та початку нового навчального року)

Міністр оборони України Андрій ЗАГОРОДНЮК:

«СТРАТЕГІЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ МАЄ БУТИ КОМПЛЕКСНОЮ, ТОБТО ВОНА НЕ МАЄ СТОСУВАТИСЯ ТІЛЬКИ ВІЙСЬКОВОГО ЧИННИКА!»

ПРО ПЛАН ОБОРОНИ УКРАЇНИ

Міністр оборони України Андрій Загороднюк повідомив, що «План оборони України» буде повністю представлений вже наступного року. Але його проект та перші напрацювання вже будуть подані у нинішньому.

«...Наше головне завдання – зробити (це також не буде закінченим) оборонний огляд і загальний аналіз безпекового контексту».

«Ми спочатку робимо аналіз ситуації і безпекового контексту, при чому не тільки у військовій сфері, а й всіх чинників: економічних, політичних, культурних, соціальних та інших, які можуть впливати на ситуацію з безпекою в країні.

Паралельно з цим робиться оборонний огляд, тобто огляд спроможностей, які у наявності зараз. Далі, базуючись на цьому, ми визначаємо сценарій загроз. А на підставі сценаріїв загроз визначається вже стратегія оборони і, звичайно, стратегія національної безпеки».

За словами очільника оборонного відомства, план оборони буде періодично переглядатися, адже «ситуація динамічна», а паралельно з ним будуть розроблятися концепції щодо кожного виду ЗСУ.

До речі, 20 вересня поточного року Верховна Рада України у другому читанні та в цілому підтримала президентський законопроект «Про оборону України», який передбачає затвердження плану оборони

країни у випадку збройної агресії або збройного конфлікту.

У законі зазначається, що «План оборони України – складова частина оборонного планування, що містить сукупність документів, які визначають зміст, обсяги, виконавців, порядок і строки здійснення політичних, економічних, соціальних, воєнних, наукових, науково-технічних, інформаційних, правових, організаційних, інших заходів щодо підготовки до збройного захисту держави у разі збройної агресії або збройного конфлікту».

Чи буде відрізнитися стратегія нацбезпеки від поточної? На це Міністр оборони України відповів: «Тут питання в тому, що, по-перше, вона має бути комплексною, тобто не стосуватися лише військового чинника. Тому що не можна розглядати оборону країни та безпеку виключно у військовій сфері. А далі ми також маємо зробити все у відповідності до загальних практик, запроваджених у країнах НАТО, наших партнерів. Це має бути документ, який відповідає сьгоднішнім стандартам і сьгоднішнім очікуванням та найкращим практикам».

Власне сам план розробляється у співпраці з партнерами з НАТО. «У нас є багато радників, представників країн-партнерів, союзників НАТО з абсолютно різних питань. До речі, ситуація з радниками сьгодні набагато краща, ніж вона була у 2015–2016 роках», – заявив Міністр.

У законі зазначається, що «План оборони України» – складова частина оборонного планування, що містить сукупність документів, які визначають зміст, обсяги, виконавців, порядок і строки здійснення політичних, економічних, соціальних, воєнних, наукових, науково-технічних, інформаційних, правових, організаційних, інших заходів щодо підготовки до збройного захисту держави у разі збройної агресії або збройного конфлікту»

За його словами, наступного року ЗСУ мають завершити процес переходу на нову структуру, яка відповідатиме стандартам НАТО.

«Це буде дуже складний перехід, адже це не просто перейменування департаментів або їхня реструктуризація – це зміна парадигми організації Збройних Сил України. Коли вони відповідатимуть стандартам НАТО, то питання вступу в Альянс буде знаходитися тільки в політичній площині».

ПРО ЗМІНИ СТРУКТУРИ ЗСУ

Андрій Загороднюк наголосив, що очолюване ним відомство не має на меті скорочувати чисельність Збройних Сил, однак буде змінена їхня структура. «Ми не плануємо скорочувати склад ЗСУ. Питання в тому, щоб ті ресурси, які в нас є, були використані у першу чергу на нарощування бойових частин», – зазначив Міністр.

«Є штатна чисельність, а є фактична. Наразі фактична – 250 тисяч. А штатна – вища. Питання не в цьому. Питання в переоцінці структури ЗСУ. Тобто, скільки нам потрібно військовослужбовців, в яких бригадах, де вони мають бути розташовані, яким чином укомплектовані, і де ми можемо вивільнити особовий склад і скерувати в інші підрозділи. Це питання стратегічного планування, яке для нас сьогодні особливо актуальне».

За словами Міністра, зміни у структурі ЗСУ відбудуться після затвердження «Плану оборони України».

«У цьому плані оборони буде визначено, яка нам потрібна чисельність, де і в якій структурі. Ми скажемо, що ось це – наша загроза, ось це – наш план оборони, тут нам потрібно стільки людей, тут необхідні такі бригади, тоді громадськість і всі побачать, що дійсно є розуміння, куди ми рухаємось, яким чином це буде структуровано», – пояснив Андрій Загороднюк.

ПРО РОЗВЕДЕННЯ ВІЙСЬК НА ДОНБАСІ

Міністр оборони України Андрій Загороднюк заявив, що розведення військ на Донбасі відбуватиметься не одразу по всій лінії розмежування, а поступово і на окремих ділянках. За його словами, визначальним для української сторони буде те, щоб розведення сил відбувалося з обох боків лінії розмежування.

Також Міністр наголосив, що це не відступ, а розведення: «Воно не буде одночасним. Це будуть визначені ділянки. І буде нагляд за тим, щоб це робилося з обох боків».

Як зазначив Андрій Загороднюк, Генеральний штаб ЗСУ наразі працює над планом розведення, у якому будуть враховані всі ризики. Він заповнив, що на кожній з цих ділянок будуть відпрацьовані усі технічні, логістичні питання, а також ті, що стосуються безпеки.

«Це має бути зроблено технічно правильно, тому що є вже позиції, є вже ціла система укріплень, яка вибудована. Ми говорили з військовими, і з Генштабом, ніхто не буде робити цього без підготовки», – зазначив Загороднюк і додав, що військові слідкуватимуть за тим, щоб інша сторона також виконувала свої обов'язки.

Андрій Загороднюк зауважив, що військові, з якими це питання обговорювалось, сприймають його частиною стратегії.

«Ті, з ким довелось спілкуватися, ставляться до цього, як до стратегії, яка є на даний час. Адже це питання їхньої безпеки. Тому що, якщо розведення відбудеться за правилами, то відстань збільшиться. Звичайно, це допоможе уникнути багатьох ризиків», – наголосив Міністр оборони України.

«Це буде дуже складний перехід, адже це не просто перейменування департаментів або їхня реструктуризація – це зміна парадигми організації Збройних Сил України. Коли вони відповідатимуть стандартам НАТО, то питання вступу в Альянс буде знаходитися тільки в політичній площині»

**Із ексклюзивного інтерв'ю
Міністра оборони України
Андрія Загороднюка
для «Радіо Свобода»**

«Україна залишається відданою впровадженню широкомасштабних реформ для досягнення євроатлантичних стандартів»

Антон МИРОНОВИЧ

До проведення заходу була залучена безпрецедентна кількість військовослужбовців – понад 3,5 тисячі осіб з 14 країн світу. Окрім України та США, у тренуванні взяли участь військовослужбовці з Канади, Болгарії, Грузії, Італії, Литви, Молдови, Польщі, Румунії, Туреччини та Великої Британії

На базі Міжнародного центру миротворчості та безпеки Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного завершилися українсько-американські командно-штабні навчання «Репід Трайдент – 2019» («Стрімкий тризуб – 2019»).

Як зазначив під час відкриття міжнародних військових маневрів начальник видового вишу генерал-лейтенант Павло Ткачук, у часі важких випробувань, коли український народ бореться за право жити у власній незалежній країні, навчання «Репід Трайдент – 2019» залишаються яскравим свідченням прагнення України до миру, всебічної підтримки

нашої справедливої боротьби з боку європейської і світової спільноти та передових армій світу. Очільник Академії наголосив, що досвід та навички, набуті в ході навчань, сприятимуть зміцненню міжнародного військового співробітництва країн-учасниць і стануть у нагоді під час проведення військових операцій зі стабілізації та підтримання миру у світі.

До проведення заходу була залучена безпрецедентна кількість військовослужбовців – понад 3,5 тисячі осіб з 14 країн світу. Окрім України та США, у тренуванні взяли участь військовослужбовці з Канади, Болгарії, Німеччини, Данії, Грузії, Італії, Литви,

Молдови, Польщі, Румунії, Туреччини та Великої Британії. Найчисельнішими були іноземні контингенти від армій США та Канади: загалом близько 500 осіб.

Україна (понад три тисячі осіб) була представлена військовослужбовцями однієї з гірсько-штурмових бригад Сухопутних військ ЗС України, ЛИТПОЛУКРБРИГАДИ, оперативною групою цивільно-військового співробітництва Збройних Сил України, підрозділами РХБ захисту та оперативного забезпечення, батальйонно-тактичною групою МВС, до якої увійшли військовослужбовці НГУ, Держприкордонслужби, Нацполіції, ДСНС, УДОУ та ВСП ЗС України. Переважна більшість українських вояків залучалась до бойових дій у районі проведення АТО/ООС на території Донецької та Луганської областей.

Від української сторони співкерівником навчання був заступник командувача – начальник управління підготовки оперативного командування «Захід» Сухопутних військ ЗС України полковник Олександр Жакун, від збройних сил США – полковник Тімоті Клівленд.

Командно-штабна фаза відбувалась за допомогою систем імітаційного моделювання, тобто,

потужних комп'ютерів та унікального програмного забезпечення, які дозволяли моделювати дії своїх підрозділів та умовного противника у єдиному віртуальному просторі в режимі реального часу. До тренувань залучались понад шість сотень одиниць автомобільної техніки та бойових броньованих машин різного класу, чотири гелікоптери Мі-8 бригади армійської авіації, які виконували широкий спектр завдань: від медичної евакуації – до висадки десанту. Для підвищення реалістичності маневрів у рамках проведення польової фази застосовувалися сучасні системи імітації бойової стрільби MILES.

Цьогорічне навчання, метою якого було відпрацювання злагодженої взаємодії підрозділів Збройних Сил України, США, інших держав-членів та партнерів НАТО, проходило також з урахуванням діяльності Об'єднаної багатонаціональної групи з підготовки – «Україна» (JMTG-U), де інструкторами були фахівці зі США, Канади, Великої Британії, Литви, Естонії та Польщі. Під час командно-штабної та польової фази керівний склад та офіцери штабу багатонаціональних підрозділів ланки «батальйон-бригада» тренувалися у спільному плануванні та проведенні операцій. Особовий склад підрозділів відпрацьовував тактичні елементи,

Цьогорічне навчання, метою якого було відпрацювання злагодженої взаємодії підрозділів та штабів Збройних Сил України, США, інших держав-членів та партнерів НАТО, проходило також з урахуванням діяльності Об'єднаної багатонаціональної групи з підготовки – «Україна» (JMTG-U), де інструкторами були фахівці зі США, Канади, Великої Британії, Литви, Естонії та Польщі

«Міжнародні навчання «Репід Трайдент – 2019» – це глобальний майданчик для обміну безцінним бойовим досвідом між військовослужбовцями різних країн і силових структур. Україна залишається віддаючою впровадженню широкомасштабних реформ для досягнення європейських та євроатлантичних стандартів, заснованих на демократичних цінностях, повазі до прав людини, меншин та верховенства права, що буде ключовим у досягненні благополуччя та довготривалої стабільності, включаючи боротьбу з корупцією, розбудову інклюзивного політичного процесу», – наголосив Андрій Загороднюк

спрямовані на виконання завдань за призначенням, з урахуванням досвіду протистояння гібридним формам збройної агресії. Відбувся також спеціальний вишкіл фахівців цивільно-військового співробітництва – порівняно нової структури у Збройних Силах України, яка активно розвивається та застосовується під час бойових дій, у тому числі на Сході країни.

У рамках проведення Дня високоповажних осіб та преси, за діями багатонаціональних підрозділів спостерігали Міністр оборони України Андрій Загороднюк, заступник керівника Офісу Президента України Анна Коваленко, голова Львівської обласної державної адміністрації Маркіян Мальський, голова Львівської обласної ради Олександр Ганущин, Командувач Сухопутних військ ЗС України генерал-лейтенант Олександр Сирський, представники збройних сил країн, які брали участь у навчанні «Репід Трайдент – 2019» та армій країн НАТО, члени Київської асоціації військових аташе, посадовці органів державної влади та місцевого самоврядування.

У військовому містечку «Центральне» високоповажні гості ознайомились із навчально-матеріальною базою МЦМБ, оглянули центр імітаційного моделювання, де саме відбувалася командно-штабна фаза навчання, а згодом разом із представниками українських та іноземних засобів масової інформації спостерігали за практичними діями учасників маневрів на двох окремих ділянках полігона.

Зокрема, на навчальній ділянці «Бій у місті» військовослужбовці окремої гірсько-штурмової бригади ОК «Захід», спецпризначенці Військової служби правопорядку ЗС України, Національної гвардії України, Національної поліції, Управління державної охорони, представники підрозділу цивільно-військового співробітництва ЗС України, саперний підрозділ ДСНС відпрацьовували питання блокування та ізоляції визначеного району, зачистки населеного пункту, переговорного процесу щодо звільнення заручників, штурму будівлі та звільнення заручників, евакуації поранених та ліквідації

«Збройні Сили України поетапно нарощують свої спроможності, включаючи генерацію сил, їхню освіту та підготовку до ведення об'єднаних операцій, забезпечення озброєнням, військовою технікою, іншими матеріально-технічними засобами», - зазначив Міністр оборони України

наслідків контртерористичних дій. А на навчальній ділянці «Заозерне» усі присутні мали змогу оцінити бойову спроможність батальйонної тактичної групи зі складу окремої гірсько-штурмової бригади, підсиленої десантно-штурмовою ротєю 101-ї десантно-штурмової дивізії ЗС США, під час наступу з форсуванням водної перешкоди.

– Міжнародні навчання «Rapid Trident – 2019» – це глобальний майданчик для обміну безцінним бойовим досвідом між військовослужбовцями різних країн і силових структур. Україна залишається відданою впровадженню широкомасштабних реформ для досягнення європейських та євроатлантичних стандартів, заснованих на демократичних цінностях, повазі до прав людини, меншин та верховенства права, що буде ключовим у досягненні благополуччя та довготривалої стабільності, включаючи боротьбу з корупцією, розбудову інклюзивного політичного процесу, – наголосив Міністр оборони України Андрій Загороднюк.

За його словами, участь України у багатонаціональних навчаннях – своєрідний підсумок підготовки підрозділів українського війська, що служить орієнтиром у розвитку Збройних Сил України за стандартами провідних країн і сприяє досягненню до 2020 року взаємосумісності зі збройними силами держав-членів НАТО.

– Збройні Сили України поетапно нарощують свої спроможності, включаючи генерацію сил, їхню освіту та підготовку до ведення об'єднаних операцій, забезпечення озброєнням, військовою технікою, іншими матеріально-технічними засобами. У рамках трансформації системи

управління вдосконалюється організаційно-штатна структура, формуються нові органи військового управління, військові частини, відбувається відновлення їхньої наявної та створення нової інфраструктури Збройних Сил України, – зазначив Андрій Загороднюк, зробивши наголос на тому, що безумовною цінністю є військовослужбовець, його підготовка, мотивація, всебічне забезпечення, поліпшення умов служби, соціальний і правовий захист за нормами та принципами країн-членів НАТО.

Очільник оборонного відомства подякував нашим союзникам і партнерам за безпрецедентну підтримку як у політичному, так і у практичному вимірах, зважаючи на продовження агресії Російської Федерації проти України.

За його словами, проведення військового навчання із залученням складових сектора безпеки і оборони України, сил та засобів держав-партнерів є свідченням готовності до спільних дій задля захисту демократичних цінностей, а саме забезпечення мирного співіснування держав на континенті та у світі загалом. «Ми готові до захисту своїх національних інтересів, інтересів союзників, нашої територіальної цілісності та незалежності згідно з нормами міжнародного права», – підсумував Міністр оборони України Андрій Загороднюк.

УНІКАЛЬНІ МОЖЛИВОСТІ – УНІКАЛЬНІ РЕЗУЛЬТАТИ

Марія МАРТИНОВА

Напередодні українсько-американського командно-штабного навчання із залученням військ «Репід Трайдент – 2019» Командувач Сухопутних військ Збройних Сил України генерал-лейтенант Олександр Сирський відвідав Міжнародний центр миротворчості та безпеки (МЦМБ) та 184-й Навчальний центр. Він заслухав начальника Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенанта Павла Ткачука та інших посадовців щодо готовності центрів до цього відповідального заходу, діяльності підпорядкованих військових частин, особисто перевіряв організацію навчального процесу, хід виконання завдань щодо нарощування та удосконалення навчальної матеріально-технічної бази й інфраструктури центрів, визначив завдання з подальшого розвитку.

Командувач Сухопутних військ перевіряв також підготовку однієї з бригад, яка саме відпрацьовувала бойове злагодження у МЦМБ, поспілкувався з військовослужбовцями.

Підбиваючи підсумки, генерал-лейтенант Олександр Сирський відзначив високий рівень спроможностей навчальних центрів щодо фахового вишколу військових фахівців різних ланок. Він висловив вдячність керівництву Національної академії та командуванню навчальних центрів за значні досягнення у створенні сучасних об'єктів навчально-матеріальної бази та впровадження інноваційних методик з підготовки військовослужбовців Українського війська та злагодження підрозділів.

У ПЕРСПЕКТИВІ – АКТИВНА СПІВПРАЦЯ

Анастасія КМІН

Нинішній навчальний рік для нашого видового вишу розпочався у тому числі і з поїздки представників командування Академії у Данію у складі делегації, яку очолив директор Департаменту військової освіти і науки, соціальної та гуманітарної політики Міністерства оборони України генерал-майор Микола Садовський.

Як розповів генерал-лейтенант Павло Ткачук, українські військові освітяни відвідали Королівський оборонний коледж, начальник якого контр-адмірал Хенрік Ріберг ознайомив усіх із особливостями підготовки данських військовослужбовців. Натомість українські колеги поділилися власним досвідом щодо підготовки офіцерських кадрів для Збройних Сил України, особливо в часі збройного протистояння на Сході країни.

Делегація відвідала також Королівську військову академію. Начальник академії полковник Ніколас Веічертс детально й змістовно розповів про вишкіл офіцерів тактичного рівня для збройних сил Данії, ознайомив із навчальною матеріально-технічною базою, інфраструктурою вишу. Доволі часу було приділено дискусії щодо підготовки військових фахівців та виховання лідерів військових підрозділів.

– Ми обговорили питання обміну курсантами, науково-педагогічними та науковими працівниками між українськими та данськими військово-навчальними закладами, – зазначив начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Я щиро вдячний очільникам військових вишів Данії за відкритість до співпраці, відвертість під час обговорення тих чи інших нагальних питань, подальшу готовність до активного діалогу та співробітництва. Перекоаний, наші контакти з данськими колегами матимуть продовження та розвиток, принесуть обопільну користь у підготовку офіцерів для збройних сил наших країн.

Досить пізнавальною була поїздка нашої делегації у Королівський гусарський полк, на базі якого проходять чотиримісячну практичну підготовку курсанти Королівської військової академії. Командир полку полковник Єнс Россен-Йоргенсен розповів про призначення та завдання військової частини, продемонстрував роботу окремих об'єктів навчально-матеріальної бази, зокрема, навчально-тренувальний комплекс.

Змістовним був і брифінг щодо вишколу майбутніх командирів взводів, підготовки молодших лейтенантів. Данська сторона вийшла також з пропозицією щодо співпраці з нашою Академією з питань дистанційного навчання, створення навчальних фільмів та підготовки інструкторів.

– Такі напрями співпраці є надзвичайно перспективними, тож вже найближчим часом ми перейдемо до практичної реалізації цих домовленостей, – зазначив генерал-лейтенант Павло Ткачук. – На завершення візиту ми відвідали Командування оборони Королівства Данії, де ознайомились зі структурою військово-політичної системи країни, обговорили шляхи реалізації ініціатив, які разом із данськими колегами узгодили на попередніх зустрічах.

Наші контакти з данськими колегами матимуть продовження та розвиток, принесуть обопільну користь у підготовку офіцерів для збройних сил наших країн

Начальник Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного
генерал-лейтенант Павло ТКАЧУК:

«Головною мотивацією для діючих військовослужбовців так само, як і для цивільної молоді, є здобуття вищої освіти, необхідних знань та навичок для захисту рідної землі та українського народу»

Напередодні нового навчального року генерал-лейтенант Павло Ткачук розповів про підсумки цьогорічної вступної кампанії та новачі у військовій освіті

НА КОЖНЕ МІСЦЕ БУЛО ЩОНАЙМЕНШЕ ТРИ ПРЕТЕНДЕНТИ

– Пане генерал-лейтенанте, навчальний процес у розпалі. Розкажіть, будь ласка, про особливості цьогорічного відбору кандидатів у курсанти.

– Насамперед, із задоволенням констатую: вступна кампанія була гідно, належним чином організована. Особливо з огляду на те, що минулого року кількість охочих поповнити курсантські лави за окремими спеціальностями була недостатньою. Адже нам тоді довелося проводити набір на навчання у два етапи, корегувати процес вступу, щоб закрити проблему «недобору».

Цьогоріч ситуація кардинально змінилась. Охочих навчатись у нашому виші було більш, ніж достатньо. Конкурс складав майже три особи на одне місце. На півтисячі місць державного замовлення надійшло 1370 особових справ кандидатів. Для мене, насамперед, це свідчення того, що наша молодь свідомо і їй не байдуже нинішнє країни та її майбутнє. Особливо вразили дівчата!

Так, дійсно, інтерес до військової професії зріс. Цьому сприяли масштабна інформаційна кампанія та успіхи нашої Академії на освітянській ниві. Приємно констатувати, що цивільна молодь і ті, хто вже має уявлення про військову службу, прагнуть стати курсантами

саме нашого видового вишу, аби у подальшому поповнити офіцерський корпус Українського війська. Отже, на сьогоднішній день Національна академія сухопутних військ відповідно до державного замовлення укомплектована першокурсниками на 100 відсотків.

– На які факультети був найбільший конкурс і у чому, на Вашу думку, секрет їхньої популярності?

– В Академії є три факультети: бойового застосування військ, ракетних військ і артилерії, підготовки спеціалістів бойового (оперативного) забезпечення, а також Інститут морально-психологічного забезпечення та Військовий коледж сержантського складу. Важко сказати, яка спеціальність серед вступників була найбільш популярною. Кожна з них має свої переваги... Втім, можливо, я вас здивую, але найбільше охочих було вступити саме на бойові спеціальності: управління діями підрозділів механізованих військ, ракетних військ. На окремі спеціальності конкурс складав до 7 осіб на одне місце.

РЕКЛАМА ВІЙСЬКОВИМ ВИШАМ НИКОЛИ НЕ ЗАВАДИТЬ

– Павле Петровичу, Ви говорили, що вступній кампанії передувала масштабна інформаційна робота серед абітурієнтів. Уточніть, які саме заходи проводила Академія?

Представники Академії – як офіцери, так і курсанти – упродовж року відвідували школи, військові ліцеї, ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою, не забували працювати і у військових комісаріатах тощо

– Як вже зазначав раніше, цього року конкурс складав майже три особи на одне місце. Цьому надзвичайно посприяла широкомасштабна кампанія з інформування, яку проводили в усіх регіонах України. Представники Академії – як офіцери, так і курсанти – упродовж року відвідували школи, військові ліцеї, ліцеї з посиленою військово-фізичною підготовкою, не забували працювати і у військових комісаріатах тощо. Розповідали не лише про специфіку та переваги здобуття військового фаху в нашому виші, але й ефективно використовували засоби наочної агітації, різноманітну медіа-продукцію, фільми та відеоролики.

Ми також пропагуємо Академію на різноманітних представницьких державних заходах. Яскравий приклад – наша участь у щорічних виставках навчальних закладів у Києві – «Сучасні заклади освіти» та WorldEdu, де представлений стенд та презентація нашого вишу традиційно визнаються одними з кращих.

Окрім того, ми активно використовуємо сучасні інформативні засоби. Веб-сайт академії дозволяє до дрібниць дізнатись про спроможність закладу щодо підготовки офіцерів, історію та здобутки, сучасне курсантське життя тощо. Ми є практично у всіх соціальних мережах, зокрема у Facebook, Instagram, Twitter. А це вже двосторонній зв'язок.

Головне – правильно визначити цільову аудиторію, а це молодь, яка готова вчитись боронити Україну, та підхід до неї. Можна резюмувати, що це нам успішно вдається. Тільки у мережі Facebook ми мало не щодня отримуємо десятки звернень від юнаків та дівчат, їхніх батьків з проханнями надати різноманітну інформацію щодо вступу та навчання у Національній академії сухопутних військ. Ми реагуємо швидко, даємо вичерпні відповіді. Відповідно, й результати переконливі.

ДІВЧАТА ПРАГНУТЬ СТАТИ КОМАНДИРАМИ

– На початку нашої розмови Ви зазначили, що Вас особливо вразили абітурієнтки. Тож скільки дівчат у цьому році стали першокурсницями і скільки серед них охочих опанувати фах саме бойового офіцера-командира?

– Це насправді цікаве запитання. Ми вперше в історії незалежної України набрали дівчат на спеціальності, які до цього вважались суто чоловічими. Відтепер вони можуть отримати фах командирів механізованих підрозділів, підрозділів ракетних військ і артилерії, інженерних військ тощо. Традиційно багато дівчат вступили до нас, щоб стати фахівцями з морально-психологічного забезпечення. За цілою низкою спеціальностей їх готують також у Військовому коледжі сержантського складу.

Тільки у мережі Facebook ми мало не щодня отримуємо десятки звернень від юнаків та дівчат, їхніх батьків з проханнями надати різноманітну інформацію щодо вступу та навчання у Національній академії сухопутних військ. Ми реагуємо швидко, даємо вичерпні відповіді. Відповідно, й результати переконливі

Не дивно, що хлопці та дівчата, які випробували себе у боях, хочуть розвиватись. А прикладом для них є їхні командири, більшість з яких також є випускниками саме Національної академії сухопутних військ

Загалом із майже чотирьох із половиною сотень цьогорічних вступників до Академії – 58 представниць, так би мовити, «слабкої» статі. Ще майже стільки навчатимуться у Військовому коледжі сержантського складу, де загальна кількість першокурсників складає майже дві сотні. Я б хотів наголосити ось на чому: за підсумками первинної військово-професійної підготовки, яка традиційно проходила у Міжнародному центрі миротворчості та безпеки, курсантки «виглядали» не гірше за юнаків, а за рівнем мотивації та жаги до здобуття знань часто навіть перевершували їх.

АБИТУРІЄНТИ З БОЙОВИМ ДОСВІДОМ

– Чи багато серед першокурсників тих, хто вже має досвід служби, є учасником бойових дій? Яка, на Вашу думку, їхня мотивація щодо отримання офіцерського звання?

– Півсотні цьогорічних першокурсників мають досвід участі у бойових діях на Сході України. Безперечно, ті, хто пройшов крізь горнило війни, захищаючи нашу Батьківщину від російських окупантів, чітко розуміють, що перемога завжди на боці сильного та навченого. Тому не дивно, що хлопці та дівчата, які випробували себе у боях, хочуть розвиватись. А прикладом для них є їхні командири, більшість з яких також є випускниками саме Національної академії сухопутних військ.

Власне, мені особисто відомо багато випадків, коли командири підрозділів вирізняють з-поміж своїх підлеглих перспективних молодих людей й рекомендують їм вступати до військового вишу, аби здобути офіцерське звання. Вважаю, що головною мотивацією для діючих військовослужбовців так само, як і для цивільної молоді, є здобуття вищої освіти, необхідних знань та навичок для захисту рідної землі.

СКІЛЬКИ КОШТУЄ ПІДГОТУВАТИ «ВЗВОДНОГО»?

– А скільки Держава витрачає коштів на підготовку кваліфікованого лейтенанта?

– Важко назвати точну суму, яка витрачається на підготовку одного кваліфікованого офіцера. Але ви тільки уявіть, який ресурс вкладається у вишкіл наших захисників, а саме – забезпечення соціально-побутових потреб курсантів на час навчання, утримання навчально-матеріальної бази, вартість пально-мастильних матеріалів та боеприпасів для їхньої практичної підготовки тощо. Не варто забувати також про чималу кількість людей, які залучені до навчального процесу: викладачі, командири, допоміжний склад, працівники сфери обслуговування тощо. Це значні кошти. Але витрати виправдані, коли мова йде про підготовку кваліфікованих офіцерів для Вітчизняного війська.

Суми, залежно від обраного фаху, відрізняються лише з урахуванням зразків озброєння, які вивчають курсанти. До прикладу, для фахівця з морально-психологічного забезпечення треба дещо менше пального та боеприпасів, аніж для майбутнього командира-піхотинця. У кожного своя специфіка підготовки. Водночас вартість артилерійських боеприпасів значно вища.

Втім, ми робимо все можливе, аби зекономити кошти з максимально позитивним ефектом. Для цього широко впроваджуємо новітні засоби навчання, які дають змогу значно зменшити витрати матеріальних засобів, боеприпасів, фінансового ресурсу. Ми вже давно використовуємо інноваційні системи імітаційного моделювання, високотехнологічні тренажери для навчання наших вихованців.

Із майже чотирьох із половиною сотень цьогорічних вступників до Академії – 58 представниць, так би мовити, «слабкої» статі. Ще майже стільки навчатимуться у Військовому коледжі сержантського складу, де загальна кількість першокурсників складає майже дві сотні

– Розкажіть, будь ласка, докладніше про програму: «За один рік стати офіцером». Хто може скористатися цим нововведенням?

– Це революційний освітній проект, який був започаткований з нашої ініціативи та за підтримки Міністерства оборони України. Чому він революційний? Насамперед тому, що дає змогу слухачам Курсів лідерства офіцерського складу (саме таку назву він має нині) здобути військовий фах та офіцерське звання всього за один рік. Безперечно, є певні вимоги. Перша – наявність вищої освіти не нижче кваліфікаційного рівня «бакалавр». Друга – придатність за станом здоров'я. Вступати на навчання можуть як військовослужбовці, так і цивільні. Вікове обмеження – до 30 років включно.

Перший набір відбувся 2018 року. Ми набрали по півтора десятка слухачів за двома напрямками підготовки: управління діями підрозділів механізованих військ та управління діями підрозділів наземної артилерії. Перший набір фактично був експериментальним. Головним завданням була апробація такої форми підготовки, виявлення недоліків та переваг, корегування навчальних програм тощо. Минув рік, і перші слухачі Курсів лідерства офіцерського складу успішно завершили навчання у стінах нашої Академії, підтвердивши ефективність такої форми. Вже цього року ми здійснили другий набір, зокрема збільшили майже вдвічі загальну кількість вступників. Також додали ще один напрям – управління діями підрозділів танкових військ.

Знаю, що навчання за такою формою цього року запроваджено також у інших військових вишах країни. Сподіваюсь, що її впровадження буде доцільним і надалі.

Головний висновок за підсумками підготовки першого набору полягав у тому, що зросла мотивація молоді до здобуття військової освіти та проходження подальшої служби. Адже вони вже дорослі, зрілі та абсолютно свідомі свого вибору.

НАУКОВИЙ СТУПІНЬ ЧИ БОЙОВИЙ ДОСВІД?

– Чи змінилася програма підготовки в Академії з початком російської агресії проти України? Скільки викладачів та курсових офіцерів брали участь в АТО – ООС і як використовується їхній бойовий досвід?

– Це, мабуть, одне з найпопулярніших питань, які ставлять журналісти упродовж останніх п'яти років. Річ у тому, що Російська агресія проти України стала справжнім каталізатором вдосконалення та модернізації всіх аспектів освітньої діяльності Національної академії сухопутних військ. Як відомо, війна також вчить. Тож ми з перших днів цього жакливого збройного конфлікту активно використовуємо у навчальних програмах досвід учасників АТО – ООС. Наші викладачі не лише вивчають цей досвід під час спілкування із реальними учасниками бойових дій, але й самі набули його на Сході. Сьогодні на факультетах, кафедрах, у наукових та курсантських підрозділах налічується близько 250 офіцерів-учасників АТО – ООС. Чимало з них за мужність та героїзм, виявлені під час захисту Батьківщини, відзначені державними нагородами. І таких бойових та досвідчених військових професіоналів щороку стає більше.

– Як офіцером – учасником бойових дій – стати викладачем Академії? Чи потрібно їм для цього мати науковий ступінь?

– Ми завжди раді вітати в наших стінах нових викладачів з бойовим досвідом. Наявність наукового ступеня не є головною вимогою, а лише рекомендацією. Головне – мати бажання готувати висококваліфікованих офіцерів для Вітчизняного війська та усвідомлювати відповідальність за нашу спільну роботу.

Бесіду провів
Антон МИРОНОВИЧ

«ARS GUBERNANDI PAUCA VERBA»

«МИСТЕЦТВО, ЩО НЕ Є БАГАТОСЛІВНИМ»

...Цей вислів можна побачити на емблемі загально-академічної кафедри Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного

Ігор МОСЕЙЧЕНОК

У розмові працівники кафедри зазначили, що дисципліни, які вони викладають курсантам, є теоретично-практичними, і від того, наскільки успішно вони навчатимуться, багато в чому залежить їхня подальша служба на офіцерських посадах

Кафедра управління повсякденною діяльністю військ та тилового забезпечення організаційно входить до складу загально-академічних кафедр нашого вишу і призначена для підготовки військових фахівців за державним замовленням для здобуття ступенів вищої освіти бакалавра, магістра, доктора філософії за ліцензованими обсягами в межах освітніх (освітньо-наукових) програм, за робочими навчальними планами на поточний рік.

Тут викладають такі навчальні дисципліни, як Нормативно-правові основи вищої освіти, Безпека військової діяльності, Статути Збройних Сил України та їхнє практичне застосування, Безпека життєдіяльності, Основи охорони праці, Правознавство, (у т.ч. Основи військового законодавства та міжнародного гуманітарного права), Управління повсякденною діяльністю підрозділів тощо

Протягом останніх років очолює кафедру полковник Вадим Дурач. Нині цей підрозділ є одним із провідних у Національній академії сухопутних військ. Про колектив, його здобутки і перспективи піде далі мова.

Насамперед Вадим Миколайович наголосив: його підлеглі мають неабиякий професійний та службовий досвід, що, безумовно, є однією зі складових успішного функціонування кафедри, яку створено 2011 року шляхом об'єднання двох кафедр: «Права та управління повсякденною діяльністю військ» та «Тилового забезпечення».

До прикладу, старший викладач кафедри генерал-майор запасу Микола Голова має 35 років календарної вислуги у Збройних Силах. У свій час здобував освіту у вищому командному училищі радіоелектроніки військ ППО у Вільнюсі та у Військовій академії Протиповітряних Сил у Калініні. Упродовж служби у військах обіймав посади командира та управлінця, а остання – Перший заступник Командувача – начальник штабу Повітряного командування «Захід». За значні досягнення у навчально-педагогічній та науковій діяльності, вихованні майбутніх офіцерів Українського війська Миколу Антоновича було нагороджено пам'ятною відзнакою видового вишу – нагрудним знаком «Гетьман Петро Сагайдачний».

Викладає Микола Антонович навчальну дисципліну «Управління повсякденною діяльністю підрозділів» для курсантів третіх, четвертих і п'ятих курсів. Як зазначив начальник кафедри полковник Вадим Дурач, він один із кращих науково-педагогічних працівників Академії, має величезний досвід службової діяльності у війську, вміє організувати заняття та проводити їх змістовно з використанням численних прикладів із особистої практики. Крім цього, він викладає тим, хто проходить навчання на курсах підвищення кваліфікації.

Навчальна дисципліна «Управління повсякденною діяльністю підрозділів» особливо необхідна курсантам, адже тут вивчають і основи

бойової та мобілізаційної готовності, і охорону державної таємниці, і безпеку військової діяльності, і організацію бойової підготовки та служби військ.

Схвально відгукується полковник Дурач і про доцента кафедри, працівника Збройних Сил України, кандидата історичних наук полковника у відставці Дмитра Торопчина, який розпочинав службу з посади заступника командира роти, був заступником командира полку, а завершив військову службу на посаді начальника кафедри військового інституту. Заслужовує також добрих слів і кандидат військових наук підполковник Сергій Задерієнко.

Чималий досвід практичної роботи мають й інші працівники, зокрема кандидат історичних наук Надія Стукаліна, викладач Галина Пісکورська. Свої знання у різних галузях правознавства вони успішно передають курсантам під час викладання навчальних дисциплін «Правознавство» та «Міжнародне гуманітарне право».

Серед військовослужбовців кафедри є учасники АТО – ООС: старший викладач підполковник Павло Ткачук, доцент Андрій Козолис, викладач капітан Михайло Наумко.

У розмові працівники кафедри зазначили, що дисципліни, які вони викладають курсантам, є теоретично-практичними, і від того, наскільки успішно вони навчатимуться, багато в чому залежить їхня подальша служба на офіцерських посадах.

До прикладу, у виші вийшли з друку рекомендації «Випускнику Національної академії сухопутних військ». Цей посібник стане у нагоді офіцерам під час виконання посадових обов'язків командирів взводу, роти (батареї). Усі рекомендації подано на основі керівних документів, відкритих інформаційних матеріалів, що надходили з Генерального

штабу Збройних Сил України, від командування Сухопутних військ, інших органів управління, наукових установ, а також із врахуванням набутого досвіду військовослужбовців Академії у зоні проведення АТО – ООС на Донбасі. За задумом колективу авторів, ці поради і рекомендації допоможуть майбутнім офіцерам у подальшій службовій діяльності.

Під час занять викладачі наводять приклади нехтування визначеними правилами. Наприклад, командир однієї роти, маючи печатку військової частини, перевищив свої повноваження та незаконно надав відпустку військовослужбовцю на кілька діб. Останній, уже вдома, скоїв дорожньо-транспортну пригоду та загинув. Зрозуміло, що цього не сталося б, якби офіцер діяв згідно із вимогами. А скільки виникає проблем під час недбалого оформлення документів, які стосуються прийому та передачі справ чи посад, отримання зброї чи допуску до керування військовою технікою. Усі ці нюанси командир повинен знати достеменно!

Викладачі постійно наголошують курсантам, що з метою своєчасного та якісного виконання бойового завдання, збереження життя та здоров'я особового складу командир підрозділу повинен ретельно вивчати і використовувати у своїй роботі все те нове, передове, що з'являється у практиці бойового застосування військ

– До речі, на кафедрі було розроблено й інші навчальні посібники, зокрема про військово-адміністративну діяльність, – розповів Вадим Дурач, – в якому розглядаються питання обліку особового складу, методика проведення занять тощо.

Відомо, що сьогодні командири підрозділів у повному обсязі вирішують питання з бойової та мобілізаційної готовності, приймають рішення щодо організації та ведення бойових дій. Вони виконують провідну роль у вихованні підлеглих, підтриманні військової дисципліни та морально-психологічного стану, зразкового статутного порядку та організації служби військ у бойових умовах.

Викладачі постійно наголошують курсантам, що з метою своєчасного та якісного виконання бойового завдання, збереження життя та здоров'я особового складу командир підрозділу повинен ретельно вивчати і використовувати у своїй роботі все те нове, передове, що з'являється у практиці бойового застосування військ.

Як зазначив полковник Дурач, випускники вищу часто відвідують альма-матер для того, аби зустрітися зі своїми колишніми наставниками,

поспілкуватися із майбутніми офіцерами.

Окрім навчання курсантів, кафедра успішно бере участь у нещодавно запровадженому пілотному проекті з підготовки кваліфікованих офіцерських кадрів для ЗС України за один рік з числа осіб, які мають вищу освіту, підготовці офіцерського, сержантського складу оперативного резерву на тримісячних курсах, а також на курсах підвищення кваліфікації фахівців ротної (взводної) ланки і штабів батальйонів (дивізіонів), у підготовці студентів закладів вищої освіти м. Львова за програмою офіцерів запасу, а також наукових і науково-педагогічних кадрів для Збройних Сил України з навчальної дисципліни "Нормативно-правові основи вищої освіти".

За результатами перевірки занять керівним складом Академії було відзначено належну методичну майстерність науково-педагогічних працівників кафедри. Тож побажаємо їм успіхів й у подальшому!

Окрім навчання курсантів, кафедра успішно бере участь у нещодавно запровадженому пілотному проекті з підготовки кваліфікованих офіцерських кадрів для ЗС України за один рік з числа осіб, які мають вищу освіту, підготовці офіцерського, сержантського складу оперативного резерву на тримісячних курсах, а також на курсах підвищення кваліфікації фахівців ротної (взводної) ланки і штабів батальйонів (дивізіонів), у підготовці студентів закладів вищої освіти м. Львова за програмою офіцерів запасу, а також наукових і науково-педагогічних кадрів для Збройних Сил України з навчальної дисципліни "Нормативно-правові основи вищої освіти"

НА СТАЖУВАННІ У ВІЙСЬКАХ – КУРСАНТИ-АРТИЛЕРИСТИ

Понад півсотні курсантів факультету ракетних військ і артилерії вишу в продовж місяця вдосконалювали свої фахові та командирські навички у 45-й окремій артилерійській бригаді корпусу резерву. Майбутні офіцери-артилеристи на практиці «шліфували» набуті теоретичні знання та навички на посадах командирів взводів, старших офіцерів та командирів батарей.

Віталій РУДКОВСЬКИЙ

Койн начальника Національної академії сухопутних військ – сержанту Олександрю Кучеру

Що суттєво: левову частку стажування курсанти проводили разом із підрозділами бригади на одному з військових полігонів. Вони навчались керувати ввіреними їм підрозділами в умовах поля, організували заходи з бойової підготовки, обслуговували озброєння та військову техніку, забезпечували належні соціально-побутові умови підлеглим, їхнє дозвілля, а найголовніше – вдосконалювали свої лідерські якості.

Військове стажування вихованців особисто перевірив начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло

Ткачук. Він зустрівся з командуванням військової частини, оглянув місце розташування підрозділів, побував на навчальних заняттях. Особливу увагу приділив спілкуванню безпосередньо з курсантами, аби визначити проблемні питання, які тим чи іншим чином впливають на хід стажування. Натомість висловив побажання, аби командування бригади та командири підрозділів поділилися попередніми результатами щодо стажування курсантів на офіцерських посадах. А сержантові Олександрю Кучеру за успішне виконання навчально-бойового завдання вручив койн начальника Академії.

– Мені приємно було почути, що наші курсанти мають ґрунтовні знання та необхідні навички, які вміло використовували під час виконання завдань на офіцерських посадах. Я також особисто переконався, що роботі у польових умовах вони віддаються, як кажуть, на усі сто відсотків, – зазначив начальник Академії генерал-лейтенант Павло Ткачук. – Адже досвід, отриманий під час військового стажування, особливо цінний, оскільки набутий в умовах реальної практичної діяльності, коли приймаєш важливі рішення та особисто відповідаєш за виконання тих чи інших завдань.

Президент України Володимир Зеленський під час урочистих заходів на Майдані з нагоди Дня Незалежності вручив державні нагороди 28 військовим, поліцейським, рятувальникам, освітянам, медикам, волонтерам і спортсменам.

Серед нагороджених і випускник Національної академії сухопутних військ, лицар ордена Богдана Хмельницького III ступеня майор Еміль Ішкулов, який за особисту мужність і героїзм, виявлені під час захисту державного суверенітету та територіальної цілісності України, вірність військовій присязі, відзначений орденом «За мужність» III ступеня.

У жовтні 2016 року Еміль Ішкулов був нагороджений срібним орденом «Народний Герой України».

«ЕМІЛЬ ІШКУЛОВ – СПРАВЖНІЙ ГЕРОЙ!» – ОДНОЗНАЧНО СТВЕРДЖУЮТЬ ТОВАРИШІ ПО СЛУЖБІ

Віолетта КИРТОКА

Майор, який у 2014 році не раз здобував для Української армії важливі дані і побував у полоні в осетинів, які приїхали «рятувати» Україну від» фашистів“, зараз служить у районі Авдіївки.

Десантний батальйон, який змінив на позиціях бійців механізованої бригади, не став облаштовувати все під себе, а навпаки, перейняв деякі традиції піхотинців. Відтак десантники ретельно доглядають за меморіалом, який влітку встановили на в'їзді на «промку» на знак вшанування пам'яті про тих, хто поклав своє життя у боротьбі із ворогом. Хлопці домовилися, що зберігатимуть і бібліотеку, зібрану за допомогою волонтерів. Ідальня та кімнати для сну теж залишаються незмінними.

... Еміль Ішкулов потрапив на війну в перші ж її дні. Географічні назви Амвросіївка, Олексіївське, Успенка, пропускний пункт Маринівка, Зеленопілля і Должанський закарбувалися назавжди у його пам'яті. Він досить стримано розповідає про бої, в яких довелося брати участь. Набагато охочіше спілкується про те, що відбувається на мирній території. Однак мені вдалося розговорити майора, про

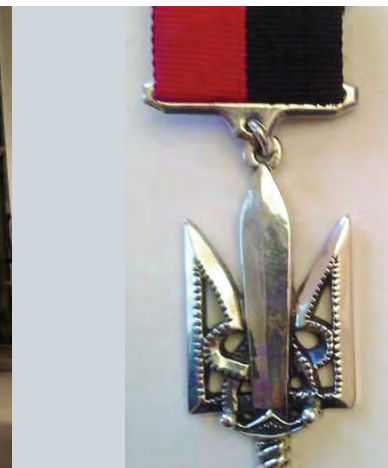

якого товариші по службі однозначно стверджують: "Еміль Ішкулов – справжній Герой!"

– На початку війни служив у розвідзводі 1-го батальйону 25-ї бригади у званні старшого лейтенанта, – пригадує той час Еміль Ішкулов. – Перші бойові зіткнення сталися в Амвросіївці. Ми саме виставляли блокпости, коли їх почали обстрілювати зі стрілецької зброї і мінометів.

А у Маринівці я потрапив у полон, було це з 4 на 5 червня 2014 року, коли виставляв спостережні пости. У цей час командиру батальйону поставили завдання виявити ворожу колону. Ми з хлопцями переодяглися в цивільний одяг, узяли волонтерську машину.

Незабаром натрапили на колону, яка їхала у напрямку прикордонного пропускного пункту. Доповів комбату про координати, де її зустрів і поволі їхав за нею слідом. Зупинився у Маринівці, знову доповів командиру. Після цього у населеному пункті розпочався бій. З нашої території, зі Сніжного, виїхали два БТри, два "Урали", "газелька" і кілька джипів. Комбат припустив, що вони поїдуть в наш бік, але вони почали обстрілювати пропускний пункт Маринівку. Коли колона висувалася, кілька бусів стояли у посадці. З дороги їх не було видно, але коли ми робили об'їзд, то помітили відблиски скла. Я зрозумів, що це засідка.

Комбат Євген Мойсюк наказав залишити одну людину на місці для спостереження. У машині нас було троє: я, командир відділення і водій. Водія залишити не міг, а командир відділення – хлопець збитий, досить помітний. Отож прийняв рішення, що залишаюся сам, а їх відправлю до комбата, щоб вони супроводжували наших хлопців до місця засідки.

Виїжджаючи на це завдання, я не брав із собою ані зброї, ані документів, лише мобільний телефон. Коли командир телефоном повідомив, що наша колона вже висувається до перехрестя, підїхали біла «газелька» і два джипи. Маринівка фактично складається з однієї довгої вулиці. Я своїм передав, що в село не потрібно йти, там вже чекають. Комбат наказав відходити, і я помалу став пробиратися до своїх. Залишалося пройти повз крайній кутувий будинок...

На лавочці біля нього сидів мужчина. Як пізніше з'ясувалося, він мав позивний «Заур» і був командиром роти осетин. Поручі з ним знаходився якийсь цивільний. Я хотів пройти повз них, прикинувшись тутешнім. Місцевість я знав, сусідні населені пункти теж. Коли почали кликати, удав, що не чую. Однак, мене все ж зупинили. Тоді почав розповідати, що приїхав до знайомого і зараз йду до нього.

Еміль Ішкулов потрапив на війну в перші ж її дні. Географічні назви Амвросіївка, Олександрівське, Успенка, пропускний пункт Маринівка, Зеленопіль і Должанський закарбувалися назавжди у його пам'яті. Він досить стримано розповідає про бої, в яких довелося брати участь. Набагато охочіше спілкується про те, що відбувається на мирній території. Однак, мені вдалося розговорити майора, про якого товариші по службі однозначно стверджують: "Еміль – справжній герой!"

У полоні я пробув чотири доби. Матері дозволяли телефонувати раз на день. Але я правду їй не говорив. Як завжди: все у мене добре. З осетинами тримав зв'язок мій комбат. Вони самі на нього вийшли. Забрали мій телефон і подзвонили за останнім номером, який я набирав. Про те, щоб мене віддали, домовився мій тодішній комбат Євген Георгійович Мойсюк

Люди, які затримали мене, були у змішаних військових одностроях, озброєні автоматами та кулеметами. Пізніше дізнався, що вони із батальйону "Схід".

У ході розмови зрозумів, що цивільний поруч із Зауром – місцевий. Лишень починаю щось пояснювати, а він: "Ні, не збігається". На запитання, до кого йду в село, прізвища придумував на ходу. Та обдурити не вийшло. На мене наставили зброю. Спробував чинити опір, та кілька чоловік мене одразу заламали.

А потім ув'язнили у якійсь занедбаній будівлі на околиці Донецька. Сидів у кімнаті розміром два метри на два. Оскільки я був поранений, до мене у камеру прийшла жінка, зробила перев'язку. У мене була роздроблена кістка, хотіли навіть палець відрізати. Я відмовився.

Там, у Донецьку, почали розпитувати, хто я та звідки. Мене видавала наколка на долоні "За ВДВ". Казав: служив у десанті, зараз прикордонник, ухилився від уточнюючих запитань...

Осетин розповів мені, що він слов'янин і прийшов допомагати братам. Питав мене: "Кому ти служиш, навіщо? Ти ж вбиваєш своїх"... Промивання мізків було жорстким. Я намагався посперечатися, мовляв: а кому ви прислуговуєте? У відповідь мене били. Ось і всі аргументи

Лише один раз бесіда пішла у нейтральному ключі. Але, коли я почав наводити ім факти, пояснювати, що відбувається, знову від осетина отримав удар в обличчя і на тому замовк. Більше на такі теми не говорив. У цій ситуації поведився так, щоб вижити і врятуватися.

У полоні я пробув чотири доби. Матері дозволяли телефонувати раз на день. Але я правду їй не говорив.

Як завжди: все у мене добре. З осетинами тримав зв'язок мій комбат. Вони самі на нього вийшли. Забрали мій телефон і подзвонили за останнім номером, який я набирав. Про те, щоб мене віддали, домовився мій тодішній комбат Євген Георгійович Мойсюк.

Після звільнення мене відразу відправили у лікарню. Та на другу добу я повернувся у підрозділ. На руку мені наклали шину, з нею і воював. На той момент у моєму підпорядкуванні був взвод молодих хлопців, їх не можна було залишати, адже все тільки починалося.

– Еміль сповістив про всі засідки, які готувалися для нас, - згадує ті дні командир 81-ї окремої аеромобільної бригади полковник Євген Мойсюк. – І ось я вирушаю разом із колоною, аж раптом дзвінок. Бачу номер Еміля. Одразу відповідаю: «Еміль, я тебе слухаю». І чую голос з характерним кавказьким акцентом: «Це не Еміль. Твій чоловік у нас». Мене наче струмом пробило... «Чому я повинен вірити, що він у вас?» - перепитав я. Тоді трубку піднесли Емілю, він ледь чутно, наче його душили, промовив кілька слів, щоб я переконався, що це він.

Я відразу запитав, чого вони хочуть від нас, щоб я міг забрати свого бійця. Мені відповіли: БТР, БМП, зброю, боеприпаси. «Такого не буде, – категорично заперечив я. – Еміль – офіцер і зрозуміє моє рішення». У відповідь вони почали розповідати, що мені наплювати на мою людину. Але я був твердо впевнений, що Еміль на моєму місці вчинив би так само.

Паралельно я почав шукати можливість вийти на Ходаковського, який очолював тоді батальйон "Схід". Шукав через Амвросіївських мільйонерів, через прикордонників.

Манівцями дізнався, що його немає на місці. Але днів через два він сам вийшов на мене.

Спочатку зателефонував його заступник. Після кількох фраз він передав трубку Ходаковському. «Можете мене не шукати, – сказав він. – Я знаю, що ви хочете забрати свого офіцера. Але у нас зникло 11 осіб. Вони у вас?». «У нас нікого немає», – відповів я.

«Я не зовсім вам вірю», – засумнівався Ходаковський. Я дав йому слово офіцера. І сказав, що ми бачили, як після бою люди втікали на територію Росії. Він сказав, що був там, але нікого не знайшов.

Врешті-решт Ходаковський погодився віддати Еміля, якщо я пообіцяю в разі потрапляння у полон його бійця відразу того повернути. Я сказав, що беззастережно віддам, якщо таке трапиться. Він пообіцяв, що через півтори-дві години мені подзвонять і скажуть, коли і де я зможу забрати свого офіцера.

У той же день до вечора його привезли. Еміль був дуже втомлений, змучений, але тримався молодцем. Я відразу ж сказав йому, що відправляю його на тиждень в Гвардійське, місце розташування нашого батальйону на мирній частині України, аби відпочити, прийти до тями, підлікуватися. Але він вразив мене тим, що категорично відмовився це зробити. Через кілька днів я знайшов привід відправити його з передової із завданням. Але вже через день Еміль повернувся і наздогнав батальйон, який вирушив виконувати наступне завдання.

Еміль Ішкулов – відчайдушний офіцер. Для того, щоб називати його Героєм, досить було б тільки цього епізоду. Але вже у липні, через місяць після полону, саме він знову пішов у тил ворога і провів вдалу розвідку. Комендант Шахтарська, якого Еміль взяв у полон, особисто показував йому на мапі, де стоять ворожі міномети, які гатили по наших позиціях.

– Чому я пішов в армію? – розмірковує Еміль. – Я з дев'ятого класу стрибаю з парашутом. Спочатку дивився, як стрибають інші, і мені це дуже подобалося. Мої рідні не мають жодного відношення до армії. Батько – інженер-конструктор. Мама – лікар. А ось дідусь воював під час Другої світової...

Родом я з Херсонської області, зі Скадовська. А перший стрибок з парашутом, між іншим, у мене був в Єнакієвому. Інструктор з парашутного спорту розповів мені, що є військове училище, де готують десантників.

Так я вирішив поєднати свою долю з армією. І ніколи не шкодував, що став військовим. Поки вчився, мріяв поїхати за кордон, у миротворчу місію. Тільки там можна було побачити військові дії на власні очі. Я ж ніколи не думав, що війна прийде в Україну.

Серед важких моментів можу пригадати бої у Шахтарську. Там ворог, бувало, знаходився в десяти метрах від нас. Ми там пробули п'ять днів, а реально – начебто кілька тижнів провели.

Спочатку пробивали дорогу для знаменитого рейду 95-ї бригади. У Дебальцеве теж першим заходив мій розвідвзвод. Двадцять хвилин вели бій, доки наші не підійшли.

Там цікава була ситуація. До переїзду підїхали дві наші машини. Поки я пішов оглянути шлях, де краще нам переїжджати, якась жінка комусь зателефонувала. Зі мною було двоє хлопців, а ще четверо сиділи у засідці. І тут мені доповідають, що дві машини вирушили у нашому напрямку, і що саме ця жінка вказує їм на нас. Я дав команду: «До бою!». У цей час ворог відкрив вогонь ... Ми залягли на переїзді і відстрілювалися. У ворогів одразу були три «двохсоті» і один «трьохсотий». Тоді з боку Вуглегірська підїхав «Урал» з їхніми бійцями. Я доповів комбату: «Тут їх два десятки...». Комбат викликав танк і дві БМП. Лишень сепари почули гуркіт техніки, як їхній «Урал» одразу рвонув у напрямку Вуглегірська. А ми зустріли свою колону і вирушили на Шахтарськ ...

А ось що Еміль розповів про свій позивний – «Лісовик».

– Колись грав у страйкбол у костюмі лісовика. Відтоді мене почали називати так у команді. Прижилося... Ніякої легенди за цим немає, – усміхнувся співрозмовник.

Ніколи не шкодував, що став військовим. Поки вчився, мріяв поїхати за кордон, у миротворчу місію. Тільки там можна було побачити військові дії на власні очі. Я ж ніколи не думав, що війна прийде в Україну

Ігор МАХНО

Тримають марку кращого медичного підрозділу

Академія цілком забезпечена усім необхідним для профілактики та якісного лікування майбутніх офіцерів. Щоправда, з урахуванням того, що за останні роки значно зросла кількість курсантів, потрібно щонайменше вдвічі збільшити ліжковий фонд лазарету. Пропозиції обґрунтовані і надіслані у відповідні інстанції оборонного відомства. Керівництво вишу сподівається, що найближчим часом дане питання вирішиться позитивно

Гадаю, доволі просто знайти відповідь на запитання, які об'єкти інфраструктури Академії потрапляють під прискіпливу увагу батьків курсантів під час їхнього відвідування нашого вишу. До речі, така можливість випадає у Дні відкритих дверей перед початком навчального року, урочистого складання майбутніми офіцерами Військової Присяги, святкування Дня матері, чергового випуску молодих лейтенантів. А цікавить їх передусім те, як харчуються юнаки та дівчата, якими є умови їхнього проживання і, що цілком природно, яким чином організовано процес надання їм медичної допомоги.

Начальник медичної служби Академії підполковник медичної служби Микола Костинюк стверджує, що у такі дні він та його підлеглі ретельно готуються до зустрічі з батьками, адже усвідомлюють свою відповідальність перед майбутнім діалогом з ними. Скажімо, якщо у курсантській ідальні матері не лише наочно пересвідчуються, за яких умов і яким чином готуються страви, а при бажанні можуть скуштувати їх, то про надання медичних послуг власне дізнаються саме під час безпосереднього спілкування з медпрацівниками.

– Для початку ми обов'язково влаштовуємо своєрідну екскурсію лазаретом, запрошуємо у палати, де перебувають хворі, показуємо лабораторію, де роблять необхідні аналізи, стоматологічні кабінети, розповідаємо про сам процес надання будь-якої допомоги, наявне діагностичне обладнання, рентген-кабінет, флюорограф тощо, – розповідає Микола Васильович. – А потім обов'язково даємо вичерпні відповіді на усі запитання, що виникають у батьків курсантів.

До речі, чи не найчастіше питають про алгоритм дій під час того чи іншого захворювання, а також, чому у лазареті не передбачені апарати ультразвукової діагностики та комп'ютерної томографії. Щодо останнього, то батькам пояснюють: і УЗД, і КТ, і МРТ – просто зайві. Адже в Академію зараховують на навчання лише придатних за станом здоров'я юнаків та дівчат, які перш, аніж складати вступні іспити, проходять три військово-лікарські комісії. Останню безпосередньо у виші. Саме тому при необхідності всі вузькоспеціалізовані дослідження оперативно роблять у Військово-медичному клінічному центрі Західного регіону. Туди також скеровуються

Лікарі обов'язково виїжджають у Міжнародний центр миротворчості та безпеки для забезпечення польових виходів курсантів. Адже вчасно діагностоване захворювання допомагає оперативно провести і лікування хворого, і забезпечити його швидку реабілітацію

Окрема ділянка в роботі лазарету – курсанти, які пройшли крізь горнило війни на Сході країни. Не є таємницею, що серед них достатньо таких, які мали суттєві поранення. Тому вони перебувають на особливому обліку і, як правило, кілька разів на рік обстежуються та лікуються у ВМКЦ ЗР.

Якісна профілактика захворювань та лікування курсантів і надалі залишаються пріоритетним завданням усього колективу лазарету, – запевнив підполковник медичної служби Микола Костинюк. – Для цього маємо усі можливості: і фахівців, і лікувальну базу, і наявність медикаментів тощо.

курсанти у разі планового обстеження чи в ургентному випадку.

– Батьки дуже боляче реагують на будь-які ситуації, пов'язані зі станом здоров'я їхніх дітей. У спілкуванні з ними, доволі часто доводиться переконувати їх, що пережити не потрібно, що вони отримали дещо викривлену інформацію від своїх синів чи доньок, – розповідає Микола Васильович. – Тому ми проговорюємо кожний нюанс ситуації, що склалася, підтверджуємо документально, так би мовити, розставляємо все «по полочках»...

Академія цілком забезпечена усім необхідним для профілактики та якісного лікування майбутніх офіцерів. Щоправда, з урахуванням того, що за останні роки значно зросла кількість курсантів, потрібно щонайменше вдвічі збільшити ліжковий фонд лазарету. Пропозиції обґрунтовані і надіслані у відповідні інстанції оборонного відомства. Керівництво вишу сподівається, що найближчим часом дане питання

вирішиться позитивно. Певного корегування потребують також процеси медобслуговування дівчат, кількість яких цьогогоріч в Академії суттєво збільшилася.

Не менш важливою є проблема щодо лікування курсантів, які вступили до вишу з дозволу очільника оборонного відомства не досягнувши 18-річного віку. Як пояснив підполковник Микола Костинюк, віднедавна таких курсантів для надання медичної допомоги скеровують у цивільні дитячі лікувальні заклади Львова. Чому не у Військово-медичний клінічний центр Західного регіону? Тому що час од часу виникали проблеми з їхнім лікуванням у цьому закладі, а відтак керівництво ВМКЦ та Академії прийняли рішення відтепер чітко дотримуватися букви Закону!

З неприхованою гордістю Микола Васильович розповідає про лікарів, передусім тих, хто десятиліттями пропрацював у провідних військово-медичних установах, а нині якісно провадить лікування курсантів. Приміром,

полковник медичної служби у відставці Богдан Дмитрович Волошин, пройшовши усі щаблі військової лікарської ланки, завершував службу начальником клініки у ВМКЦ ЗР. Нині досвідчений лікар з вищою категорією працює хірургом. Колишній начальник відділу санепідемазгону підполковник медичної служби у запасі Степан Іванович Когут спеціалізується на гастроентерології. А полковник медичної служби у запасі Олександр Миколайович Поварчук та підполковник медичної служби у відставці Роман Іванович Казан, які свого часу очолювали медслужбу вишу, працюють відповідно терапевтом та анестезіологом.

Майже два десятиліття працює у виші і терапевт Ольга Леонідівна Фесюк, яка впродовж років була куратором курсантського факультету, а віднедавна закріплена за офіцерами-контрактниками. Неменший стаж роботи і у кандидата медичних наук Володимира Григоровича Литвинчука, який поєднує роботу хірурга у лазареті вишу та викладача у Львівському національному медичному університеті., лікарів-стоматологів Галини Трефлер та Олени Сапіги.

Відповідально ставляться до виконання своїх посадових обов'язків молоді лікарі: Віра Залабська (кардіолог), Наталія Пигчак (лікар загальної практики), начальник лазарету Сергій Рибас. Багаторічний досвід мають і працівники молодшого медичного персоналу Олена Дорош, Любов Ханець та інші.

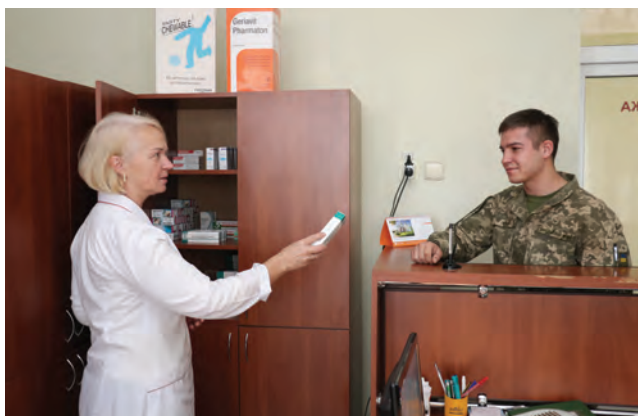
Буду відвертим: під час відвідування лазарету мене вразила значна кількість курсантів, які очікували на прийом до лікарів. Побачивши, вочевидь, на моєму обличчі здивування, підполковник Костинюк пояснив, що хоча надпроблем зі здоров'ям у курсантів не повинно бути, життя, хочеш ти цього, чи ні, таки вносить свої корективи. «Дійсно, на здоров'я юнаків та дівчат позначаються і погодні умови, і різноманітні непередбачувані ситуації... Саме тому я вийшов з пропозицією запровадити у штат факультетів посаду фельдшера, який би, так би мовити, із середини

знав, чим дихає колектив, хто найбільш схильний до сезонних захворювань, а відтак здійснював би конкретну профілактичну роботу. Він на місці має відреагувати на проблему та оперативно запобігти занедужанню. Таким чином навантаження на лазарет суттєво зменшиться. А так... нині маємо те, що маємо: лишень заболіло, засвербіло – одразу до лікаря», – підсумував начальник медслужби.

До речі, лікарі обов'язково виїжджають у Міжнародний центр миротворчості та безпеки для забезпечення польових виходів курсантів. А вже вчасно діагностоване захворювання допомагає оперативно провести і лікування хворого, і забезпечити його швидку реабілітацію. Надзвичайно фахово в цьому плані спрацювали під час мобілізації. Особливо Роман Іванович Казан та Степан Іванович Когут, які впродовж трьох-чотирьох років вчасно надавали медичну допомогу відмобілізованим, реально рятували людей під час нападів, загострень чи кровотеч.

Окрема ділянка в роботі лазарету – курсанти, які пройшли крізь горнило війни на Сході країни. Не є таємницею, що серед них достатньо таких, які мали суттєві поранення. Тому вони перебувають на особливому обліку і, як правило, кілька разів на рік обстежуються та лікуються у ВМКЦ ЗР. Безумовно, краще б скеровувати їх у реабілітаційні центри, та вони, на жаль, ще не створені. До речі, цікавий факт: за роки війни жодний курсант – учасник АТО – ООС не полишив навчання в Академії через хворобу.

– Якісна профілактика захворювань та лікування курсантів і надалі залишаються пріоритетним завданням усього колективу лазарету, – запевнив підполковник медичної служби Микола Костинюк. – Для цього маємо усі можливості: і фахівців, і лікувальну базу, і наявність медикаментів тощо. Гадаю, що ми й надалі триматимемо марку одного з кращих медичних підрозділів Західного регіону!

НЕ ЛИШЕ СЕБЕ ПОКАЗАТИ...

Ірина ШУМИК

Видовий виш презентував понад шістдесят найменувань навчально-методичної літератури за військовим, гуманітарним й технічним напрямками

Традиційний захід з презентації друкованих видань – «26 Book Forum», більш відомий, як Львівський щорічний форум видавців, завершив свою роботу. Вже всьоме поспіль у ньому брала участь Національна академія сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного. Наш видовий виш представив понад шістдесят найменувань навчально-методичної літератури за військовим, гуманітарним й технічним напрямками за авторства науково-педагогічних працівників. Значним був і перелік презентаційних видань.

У багатьох підручниках та посібниках мова йде про безцінний бойовий досвід Вітчизняного війська, набутий під час збройного протистояння російському агресору на Донбасі. Це унікальні та надзвичайно пізнавальні видання, завдяки яким набувають теоретичних знань майбутні командири Збройних Сил України.

У день відкриття «26 Book Forum» його відвідав начальник Національної академії сухопутних військ генерал-лейтенант Павло Ткачук. Разом з іншими представниками керівництва вишу він ознайомився з книжковими новинками як вітчизняних, так і закордонних авторів, оглянув нові навчальні підручники, які можуть бути використані для підготовки військових фахівців за різними спеціальностями, доволі часу приділив спілкуванню з представниками видавництв та організаторами форуму.

– Я вдячний організаційному комітету «26 Book Forum» за надану можливість представити наші видавничі здобутки, а усьому колективу Національної академії – за копітку працю та гідні результати на освітньо-науковій та видавничій ниві, – зазначив генерал-лейтенант Павло Ткачук.

ГОРДІСТЬ АКАДЕМІЇ - НАШІ СПОРТСМЕНИ

Щедрим на медалі видався вересень для Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного!

Майор Володимир Андрейчук та майор Ігор Романів вибороли перші місця в особистому заліку у своїх вагових категоріях (серед ветеранів) на Чемпіонаті України з гирьового спорту, який проходив у Хмельницькому.

Не менш визначним спортивним досягненням є сходження жіночої збірної команди Академії з регбі на другу сходинку п'єдесталу на Чемпіонаті України з регбі-7 (вища ліга).

Дівчата здобули вісім перемог, поступившись лише чемпіонам України. Під керівництвом тренера майора Олексія Лецинського "срібну" звитягу святкували курсантки Оксана Бовдрич, Ольга Боровицька, Анастасія Гончаренко, Алла Горпинич, Альона Островська, Анастасія Охтирська, Ангеліна Саговська, Аліса Хрустальова, Марина Чорній та Вікторія Яковенко.

Ви можете переглянути усі номери журналу «Офіцер України» за наступним посиланням <http://www.asv.gov.ua/?q=zurnal-officer-ukrayiny>

На фото: курсант Національної академії сухопутних військ Владислав Матосов разом із військовослужбовцем ЗС США під час українсько-американського навчання "Репід Трайдент – 2019".